

დღე პირველი — 1985 წელი, პეკინი

დღეს სამსახურში ისევ ვისაუბრეთ დემოგრაფიულ პოლიტიკაზე. ხელისუფლება ამკაცრებს წესს — „ერთი ოჯახი, ერთი შვილი“. მიზანი აშკარადაა მოსახლეობის ზრდის კონტროლი. თუმცა ქუჩაში ისევ ხალხის სიმრავლეა — პოლიტიკა ვერ ცვლის ადამიანთა ბუნებრივ ქცევას.

მე და მინი ბევრს ვფიქრობთ მეორე შვილის გაჩენაზე, მაგრამ მეშინია: წესის დარღვევა კარიერულ შანსებს წაგვართმევს.

სახელმწიფო არა მხოლოდ ქცევებს, არამედ ჩვენს წარმოდგენას დროისა და სივრცის შესახებ მართავს.

დღე მეორე — 1986 წელი

დღეს თიანიმ სკოლაში პირველი დღე გაატარა. იქ დავინახე, როგორ ასწავლის სკოლა მორჩილებას და ერთგულებას — სახელმწიფოს ინტერესებში.

მასწავლებელმა თქვა, რომ თითოეული მოსწავლე ქვეყნის მოავალია. მაშინ მივხვდი, რომ თიანის იდენტობა უფრო სახელმწიფოს ხელვით ფორმირდება, ვიდრე პირადი არჩევანით.

დღე მესამე — 1987 წელი

სოფელში ნათესავები გვესტუმრნენ. მათ ოჯახში სამი შვილია, მაგრამ მხოლოდ ერთი დარეგისტრირებულია ოფიციალურად. დანარჩენები *ჩრდილში* ცხოვრობენ.

ქალაქსა და სოფელს შორის განსხვავება მკაფიოა: ქალაქში კონტროლი მკაცრია, სოფელში კი ცხოვრება თავისუფალია. თითქოს ორი პარალელური რეალობა არსებობს, სხვადასხვა წესებით.

დღე მეოთხე — 1989 წელი

ბოლო წლებში შიდა მიგრაცია გაიზარდა. ადამიანები გოვებენ ქალაქებს და მიდიან პროვინციებში.

ჩემი მეგობარი იონგმა შენეენში გადავიდა — ამბობს, რომ იქ მეტი თავისუფლება და წინსვლის შანსია.

მე კი პეკინში ვარ და ვაკვირდები, როგორ ცვლის გარემო ადამიანს. ერთდროულად ერთი ადამიანი სხვადასხვა ადგილზე სხვადასხვაგვარად გამოიყურება.

დღე მეხუთე — 1990 წელი

თიანე უკვე 12 წლისაა. ის იზრდება ეპოქაში, სადაც სახელმწიფო კონგრული გავლენას ახდენს ცნობიერებაზეც.

ჩვენი თაობა ღუმილსა და შიმშილს გაიზარდა, ახალი თაობა კი კითხვებს სვამს, ოცნებობს და საზღვრებს მიღმა ხედავს.

გელევიზია, უცხოური იდეები და ინფორმაციის გაცვლა ქმნის ახალ ცნობიერებას.

მშვიდი მოსახლეობის დინამიკა შეჩერებულია, მაგრამ სულები კვლავ მოძრაობენ, ეძებენ საკუთარ სივრცესა და ღროს.

დღე მეექვსე — 1991 წელი, პეკინი — დასკვნა

ექვსი წლის შემდეგ ვხედავ, როგორ შეცვალა დემოგრაფიულმა პოლიტიკამ ჩვენი ცხოვრება. ჩვენი ოჯახი მხოლოდ ერთი პაგარა ნაწილი გახდა ქვეყნის დიდ ქსელში, სადაც ადამიანი წესებით განისაზღვრება.

ღრო გვაჩვენებს სიჩუმეს, სივრცე ვიწროვდება, მაგრამ შინაგანი მოძრაობა არ წყდება:

ადამიანები ეძებენ გზას, როგორ შეცვალონ საკუთარი მდგომარეობა — თუნდაც ფიქრით.

თიანის თაობა უკვე სხვანაირ სამყაროს ხედავს, სადაც გავლენას ახდენს არა მხოლოდ სკოლა, არამედ წიგნები, ფილმები და გარე სამყარო.

დემოგრაფიული პოლიტიკა მართავს სხეულებს, მაგრამ ვერ აკონტროლებს სულიერ დინამიკას, რომელიც ადამიანში მუდამ ცოცხლობს.